

Drömmen om en vit rock

Leeda och Fatima arbetar båda som sjukgymnaster på Svenska Afghanistankommitténs klinik i Mazar-e-sharif. Deras mottagning besöks flitigt av kvinnor i blandade åldrar med olika besvär. Flera har fått resa långt för att träffa någon av de fyra sjukgymnasterna som arbetar här på kliniken.

Text & bild: Katinka Wall

Katinka är pressekreterare på SAK.

Ibland är patienternas åkommor av sådan karaktär att varken Leeda, Fatima eller någon av de andra kan hjälpa dem utan de måste slussas vidare till en läkare. Läkarmottagningen finns i en närliggande byggnad på sjukhusområdet.

Svenska Afghanistankommitténs klinik vid Mazar-e-Sharifs allmänna sjukhus finansieras av Sida och är kostnadsfri för patienter. Utanför kliniken köar både kvinnor, barn och män för att få hjälp. De som får hjälp är mycket glada och tacksamma över att möjligheten finns.

UNDER MITT BESÖK på sjukgymnastmottagningen träffar jag bland annat en ung kvinna som engagerar mig. Hon kommer in i rummet där jag och mina SAK-kollegor Fatima och Leeda sitter och pratar. Hon lyfter upp burkan och sätter sig bredvid mig. Hon är vacker men ser påtagligt ledsen ut och hon har ont. Fatima översätter för mig när kvinnan berättar om sina svåra smärtor i ryggen. Hon förstår inte vad smärtan kommer ifrån men vill ha hjälp med att mjuka upp ryggmuskulerna.

Efter en liten stunds samtal så kommer de fram till att det med stor sannolikhet

Leeda i blå sjal och Fatima längst till höger poserar med sina kollegor på Svenska Afghanistankommitténs sjukgymnastklinik i Mazar-e-Sharif.

har med den sterilisering som fyra barns-mamman nyligen har genomgått, eftersom hon berättar att hon har kraftiga blödnings och att ryggsmärten bröt ut ungefär samtidigt.

– Detta är vanligt, säger Fatima efter att kvinnan lämnat kliniken med löftet att få återkomma dagen efter för att träffa läkaren. Många gånger vet inte patienten vad de ska söka för eftersom de inte har så stor kunskap om kroppen. Mycket av vårt arbete handlar just om att ge råd till och prata med patienterna.

BÅDE FATIMA OCH LEEDA är eniga om att det bästa med deras jobb är när kvinnorna kommer tillbaka och berättar hur mycket bättre de mår av sin behandling och hur glada de är att de fått hjälp.

Fatima hade planer på att studera till läkare i Herat men familjen beslutade att det inte var tillräckligt säkert för henne att resa dit på egen hand. Nu är hon mycket glad att hon valde sjukgymnastyrket.

– Jag hade en dröm när jag var liten, berättar Fatima, att jag en dag skulle bära

vit rock. Nu gör jag det och känner mig mycket stolt och glad över mitt yrke.

Fatima är i 25-årsåldern och är nygift. Hennes engelska är bra men hennes självförtroende lite dåligt. Hon klagat över sin bristande engelska, trots att jag gång på gång intygar att hon talar och uttrycker sig jättebra. I framtiden vill Fatima ha ett, kanske två barn, men inte fler. Leeda är i 35-årsåldern. Hon är singel och har en stark identitet i sitt arbete på kliniken.

– Leeda känner alla här, berättar Fatima, och Leeda protesterar generat. Hon har jättegod kontakt med alla som besöker oss och många kommer tillbaka bara för att prata med henne, berömmar kollegan.

LÄNGRE IN I BYGGNADEN råder ett imponerade arbete med tillverkning av individanpassade proteser och rullstolar. Innan de båda sjukgymnasterna visar mig vidare på min rundvandring svarar de på frågan om hur de vill att framtiden ska se ut.

– Vi vill fortsätta vårt arbete här på kliniken i Svenska Afghanistankommitténs regi, blir det enhälliga svaret. •